

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. avgusta 1897.

Štev. 9.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše *Janez Pristov.*)

(Dalje.)

Zakaj je vedno češčenje posebno dandanašnji zelo potrebno ?

1. Zelo žalostni in hudi časi so bili za katoliško cerkev prva tri stoletja, ko so milijoni kristijanov umirali mučeniške smrti. Toda tako hudega, vročega in splošnega boja kakor dandanašnji katoliška cerkev še ni imela. Krog in krog so jo obkolili sovražniki. Bojujejo se — tako govoré sami — le proti »klerikalizmu«, v resnici pa proti katoliški cerkvi in duhovnikom, zakaj »klerikalizem« ni drugzega, kakor sv. prava katoliška cerkev, katero branijo papež in škofje. V vojski se rabi orožje; kako orožje pa ima sv. katoliška cerkev? Ona ne rabi mečev; njeno orožje je molitev. Sovražniki se nevstrašno in vstrajno vojskujejo proti sv. cerkvi in veri; zato se morajo tudi katoličani izbuditi iz spanja in vzeti v roke orožje molitve. Zbirajte se pred tabernakljem in molite presv. Rešnje Telo. To je najizdatnejša, najkrepkejša molitev. Katoličani, hitite na pomoč svoji materi, katoliški cerkvi, s tem, da se povsod vpelje ob nedeljah vedno češčenje. Tega ne storiti bi se reklo orožje iz rok metati.

2. Dandanašnji se strašno širi povsod brezverstvo. Po visokih šolah učé, da ni Boga. Po brezverskih knjigah in časnikih se strup brezverstva hitro razširja tudi mej preprosto ljudstvo. Pravijo, da Kristus ni bil pravi Bog. Po raznih shodih se slišijo često bogokletne besede. Tudi za naše ljudstvo je velika nevarnost, da pride ob vero. Kdor le količkaj opazuje svet, lahko vidi, da so povsod ljudje nekam versko malomarni, mlačni postali. Zato je zadnji

čas, da povsod tej brezverski povodnji postavimo močen, nerazrušen jez, češčenje presv. Rešnjega Telesa. — Presv. Rešnje Telo je središče sv. katoliške cerkve. Ako se cerkvi vzame presv. Rešnje Telo, pade na mah vsa druga vera. Zato najlažje in najgotovejše obvarujemo mili, verni, katoliški slovenski narod pred pogubnim brezverstvom, ako živo izpoznavamo vero v najsvetejši zakrament. Češčenje presv. Rešnjega Telesa bode najtrdnejša bramba zoper brezverstvo.

3. V starem zakonu so Izraelci nosili soboj v boj skrinjo zaveze in zmagovali. Tudi mi bodemo zmagovali, ako bodemo seboj v boj jemali skrinjo zaveze novega zakona, presv. Rešnje Telo. Jezus, pravi Bog, pričujoč v sv. hostiji, bodi naš vrli vojskovodja, ki nam bode dajal poguma in moči. Dobro je, da se povsod napravljajo katoliška društva, katoliški shodi, ki branijo sv. vero; a vse je brezuspešno, če ne prosimo blagoslova iz nebes. Bolje pa ga ne moremo prositi, kakor če se zatekamo k presv. Rešnjemu Telesu. Delajmo za probujo katoliške zavesti, a ne pozabimo pred delom, mej delom in po delu prihajati k studencu, presv. Rešnjemu Telesu in tam zajemati moči za boj. Središče vsega našega delovanja bodi presv. Rešnje Telo.

4. Grozovito oskrunjenje presv. Rešnjega Telesa hoče splošno, vedno in glasno spravo. Iz Laškega in Francoskega vedno prihajajo poročila, da so bogokletniki vdrli v tabernakelj, pobrali sv. hostije, pustili pa sv. posode. Čemu to, če ne zato, da sv. hostije skrunijo? Pa kaj bi govoril, kako drugod skrunijo presv. Rešnje Telo; ali se ni to pred kratkim tudi v Ljubljani zgodilo? V frančiškanski cerkvi je nekdo odprl tabernakelj in ukradel iz monštrance zlato lunulo, sv. hostijo je pa pritisnil na steklo monštrance. Res da se to pri nas malokdaj zgodi; koliko se pa Jezus dan na dan, uro za uro žali s smrtnimi grehi, z nečistostjo, pijanostjo in drugimi pregrehami! Dragi bravci, vse to zahteva, da se zbiramo pred tabrnakljem in gojimo ob nedeljah vedno češčenje in neprestano navajamo še druge k temu. Za vse onečaščenje, vse grehe dajajmo zadoščenje Jezusu v sv. hostiji in sicer vsi, glasno in neprestano.

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

IX.

Sveta Ljudmila in sv. Venceslav.

(16. in 28. septembra.)

Z velikim veseljem so pozdravili l. 863. panonski Slovani sveta brata Cirila in Metoda, ki sta prišla med nje oznanovat sv. evangelij.

Sv. Metod je po smrti svojega brata nastopil apostolsko pot tudi na Češko in na Rusko.

Na Češkem je vladal tedaj miroljubni knez Borivoj s svojo soprogo Ljudmilo. Bila sta še pogana, ko je sv. Metod prišel k njima. Slišavši nauk

o jedinozveličavni veri krščanski, sta se dala takoj krstiti in ž njima mnogo drugih ljudij. Zlasti Ljudmila se je oklenila sv. vere s toliko ljubeznijo, da je poslej pretakala večkrat vroče solze, ker ni vže poprej mogla postati kristijana. Priljubilo se ji je tiho, popolno Bogu posvečeno življenje tako zelo, da je po cele dneve molila v cerkvah pred tabernakljem, proseč, naj se čim preje izpreobrne cel narod slovanski. Z ljudstvom vred je pogosto prejemala svete zakramente in z najnižjimi služabniki skupno pristopala k mizi Gospodovi. S tem je hotela pokazati, da pred Najvišjim smo vsi enaki. S svojim soprogom je zidala veličastne cerkve ter z lastnimi rokami pripravljala vse, kar je bilo potrebno v hiši božji, zlasti za daritev sv. maše.

Da bi se mogla popolno posvetiti Bogu, je šla s pobožnim duhovnikom Pavlom v samoto, kjer je le Bogu živela. Po Borivojevi smrti je vladal sin Vratislav, ki je bil sicer tudi zvest katoličan, a imel je za soprogo zagrizeno malikovavko Dragomiro. Zato je pobožna Ljudmila njenega prvorojenega sina, svojega vnuka Venceslava vzela k sebi, da bi ga po krščansko vzredila. Mladi knez je imel v duhovniku Pavlu in v sv. Ljudmili najboljša učenika in najlepše vzglede. Že od mladih nog se je naučil od svoje stare matere prisrčnega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Ž njo vred je opravljal vse molitve in druge pobožnosti; ž njo je delal tudi vsa dela v večo slavo božjo. Strah božji, ki je začetek modrosti, prešinjal je celo njegovo življenje in delovanje. Največe veselje mu je bilo navzoč biti pri sv. maši ali pa celo mašniku mej sv. mašo streči. Kruh in vino za najsvetejšo daritev je tudi kot knez sam z lastnimi rokami pripravljal prav do smrti. Sploh si je štel v največo čast, ako je mogel v slavo božjo s kako rečjo postreči. Zlasti njim, ki imajo z duhovniki vred dan za dnevom v svetišču opravila z najsvetejšimi stvarmi, naj bo torej vedno pred očmi njegov veličastni vzgled.

Dvanajst let je bil šele star, ko mu je umrl oče Vratislav. Namesto mladoletnega sina Venceslava morala bi vladati nekaj let sv. Ljudmila. A to ni bilo vseč hudobni Dragomiri, ki je drugega svojega sina Boleslava vzredila po svoji volji, da je iz dna srca sovražil brata in staro mater. Sedem let je Ljudmila vladala v velikih težavah zaradi brezbožne sinahe, ki je preganjala duhovnike, podirala cerkve in skušala krščanstvo popolnoma zatreti. Ker pa ji je bila tašča v tem največa ovira, je najela morilce, ki so sveto ženo po noči napadli in zadavili l. 927.

Po njeni smrti je zavladal sv. Venceslav. Slej ko prej je obiskaval pogostokrat sv. Rešnje Telo in sam pripravljal vse za daritev sv. maše. Nekdaj je prišel cesar Oton I. v mesto Vorms, kjer je nameraval imeti zbor s svojimi knezi. Tudi sv. Venceslav bi se ga bil moral udeležiti. Vsi knezi in vojvode so bili že zbrani, le Venceslava še ni bilo. Bil je med tem v neki cerkvi pri sv. maši. Velika nevolja je nastala med navzočimi in zgovorili so se, da mu ne skažejo dostojne časti, ako pride. Venceslav kmalu potem vstopi; vsi ga srdito pogledajo in obsede v znamenje zaničevanja. Cesar sam pa se mahoma dvigne s sedeža, hiti mu nasproti in ga pelje po dvorani ter mu odkaže sedež na svoji strani. Vladar je namreč videl, da sta stopila s svetim Venceslavom dva angela v sobo. Kmalu potem ga je naredil za češkega kralja.

Ljubezen do presv. Rešnjega Telesa ga je gnala tako daleč, da je celo v sredi nočij obiskaval cerkev, kjer je častil Kralja vseh kraljev. Ko je nekoč v mrzli zimi s služabnikom gazil sneg proti cerkvi, potoži mu le-ta, da ga zebe. Sv. Venceslav mu svetuje, naj stopa za njim prav po njegovih stopinjah. Služabnik to stori in takoj začuti toploto v nogah in po vsem životu. Na podoban način ga je Bog mnogokrat povelical.

Zaradi ljubeznivosti in ponižnosti je bil ljudstvu silno priljubljen. Tega pa ni mogla trpeti mati Dragomira, ki je želela Boleslava povzdigniti na kraljevski prestol. Nagovori ga zato, da ga umori. 28. septembra l. 936. je šel sv. Venceslav po navadi zjutraj zarana v cerkev, da bi z duhovniki molil dnevne molitve. Sledil mu je Boleslav z morivci. Ker so bila cerkvena vrata še zaprta, čakal je kralj, da se odpró. A med tem so ga morivci napadli in na cerkvenem pragu umorili. Bog je njega in staro mater sv. Ljudmilo povelical z mnogimi čudeži.

Oh, ko bi vsi Slovani tako goreli v ljubezni do Jezusa v presv. zakramentu, kakor sta gorela ta dva slovanska svetnika!

Shod na čast presv. Rešnjemu Telesu v Benetkah.

V staroslavni Benetkah je bil od 8. pa do 12. dne avgusta meseca velik shod v čast presv. Rešnjemu Telesu. K shodu so prišli štirje kardinali, namreč kardinal Jožef Sarto, patrijarh beneški; kardinal Dominik Svampa, nadškof bolonijski; kardinal Andrej Karol Ferrari, nadškof milanski in kardinal Ahil Manara, škof jakinski. Poleg teh najvišjih cerkvenih knezov je bilo pri shodu pet nadškofov, devetnajst škofov in trije opati.

V nedeljo, 8. t. m., popoldne ob polu šestih se je mej slovesnim zvojenjem slavnostni sprevod pomikal iz patrijarhove palače v stolnico sv. Marka. Naprej so šli vsi razni redovniki, ki so v Benetkah; za njimi svetni duhovniki v roketih; potem župniki v pluvijalih; za njimi so se vrstili škofi in nadškofi v mitrah, in zadnji v sprevodu so šli kardinali. Ko so dospeli v cerkev, je stopil kardinal Ferrari, nadškof milanski, na prižnico in na kratko pojasnil pomen in namen shodom v čast presv. Rešnjemu Telesu. Po pridigi so molili v čast sv. Duhu: »Pridi sv. Duh«; in nato je beneški patrijarh dal blagoslov z Najsvetejšim.

V ponedeljek, torek in sredo je bilo dopoldne in popoldne slovesno zborovanje v cerkvi sv. Janeza in Pavla. Zborovanja so se udeleževali vsi kardinali, nadškofi in škofi in nešteta množica vernikov. Razpravljali so tu najbolj zanimive stvari, a vse z ozirom na sv. Rešnje Telo. Omenjamo samo glavne govore. Govorili so o sv. Rešnjem Telesu in vedi, o sv. Rešnjem Telesu in katoliškem življenju, o sv. Rešnjem Telesu in angleški cerkvi, o sv. Rešnjem Telesu kot studentu krščanskega usmiljenja, o sv. Rešnjem Telesu in raznih cerkvenih obredih, o sv. Rešnjem Telesu in papeštvu, o sv. Rešnjem Telesu v katakombah, o zmotah v nauku o sv. Rešnjem Telesu, o sv. Rešnjem

Telesu in prihodnosti človeške družbe, o bratovščinah sv. Rešnjega Telesa, o sv. Rešnjem Telesu in krščanski umetnosti. — Vže iz samih naslovov vidi čitatelj, koliko lepega se je tu povedalo v čast in slavo Jezusu v najsvetejšem zakramentu.

V cerkvi svetih apostolov je bilo v ponedeljek in torek, 9. in 10. avgusta, po noči in po dnevu izpostavljeno presv. Rešnje Telo. Pobožnih molivcev je bila cerkev polna oba dneva. V ponedeljek sta prišla tudi kardinal Sarto, patrijarh beneški, in kardinal Svampa, nadškof bolonjski, molit Jezusa v pre-svetem zakramentu od 10. do 11. ure zvečer; v torek, od 11. do 12. zvečer pa zopet kardinal Sarto in pa kardinal Ferrari, nadškof milanski.

Ker se sedanji sv. oče, Leon XIII., toliko prizadevajo za združenje raz-kolnikov z rimsko cerkvijo, so tudi to stvar pri shodu v Benetkah priporočili Jezusu v presv. zakramentu. V ta namen sta bili dve veliki sv. maši, in sicer v torek, 10. dne avgusta, po a r m e n s k e m obredu, v sredo, 11. dne avgusta, pa po g r š k e m obredu.

V prosephe lepe umetnosti so za shod priredili r a z s t a v o cerkvenih umetnin. Razstavili so najlepše stvari, ki jih imajo cerkve po Beneškem: kelihe, monštrance, kadilnice in drugo cerkveno opravo, pa samo tako, ki je znamenita radi starosti, dragocenosti ali lepega dela.

Beneški reveži so tudi imeli svoj delež pri shodu. Razdelili so mednje 1500 lir, t. j. nad 700 gld. našega denarja, in 500 siromakov so enkrat opo-ludne bogato pogostili.

V četrtek, 12. dne avgusta, je bil sklep veličastnega shoda. Dopoludne ob desetih je imel nadškof milanski, kardinal Ferrari, slovesno sv. mašo v cerkvi sv. Marka. Pri sv. maši so bili navzoči trije drugi kardinali, vsi nad-skofi in škofi. — Popoludne je kardinal Ferrari še enkrat govoril s prižnice v cerkvi sv. Marka, potem pa je bila slovesna procesija sv. Rešnjega Telesa okolo cerkve. Vodil jo je beneški patrijarh, kardinal Sarto. Z blagoslovom po procesiji se je končal shod, ki je bil gotovo izmēj najbolj veličastnih, kar jih je bilo do seh dob po katoliškem svetu.

Sv. oče so vže 30. julija v posebnem pismu do beneškega patrijarha izrazili svoje veselje ob nameravanem shodu; in zadnji dan so sporočili svoj blagoslov vsem, ki so se shoda udeležili.

Lepa zahvala po sv. obhajilu.

Najdragocenejši čas dneva so gotovo trenutki po sv. obhajilu; srečen, kdor jih zna dobro porabiti, zakaj kakor porabiš te trenutke, tak bo tudi sad sv. obhajila, tako tudi napredovanje tvoje duše v dobrem. O tem drago-cenem času zlasti veljajo besede modrega Siraha (14, 14): »Glej, da tudi drobec (tega) dobrega daru ne gre v izgubo.« — Mnogi duhovniki in drugi pobožni verniki imajo navado, da potem, ko so zahvalili Jezusa za toliko dobroto,

darovali mu vse, dušo in telo, um, voljo in srce, ter ga prosili raznih milosti, molijo pred podobo križanega Jezusa to-le molitev: Glej, o dobri in presladki Jezus, v pričo tebe padam na kolena ter te z največo gorečnostjo srca prosim in rotim, da blagovoliš vtisniti v moje srce živa čustva vere, upanja in ljubezni, in pa resnično obžalovanje mojih grehov, in najtrdniši sklep poboljšati jih, ter z veliko ljubeznijo in sočutjem premišljujem sam pri sebi ter ogledujem v duhu tvoje petere rane, imajoč pred očmi tisto, kar je vže prerok David polagal tebi v usta, o dobri Jezus: Prebodli so moje roke in moje noge; prešteli so vse moje kosti.« (Ps. 21, 17. 18.) Kdor to molitev odmoli pobožno pred kakšno podobo križanega Jezusa ter izpolni navadne pogoje (izpoved, obhajilo in nekaj časa pobožno moli v papežev namen), dobi popoln odpustek, enkrat na dan, ki se lahko daruje tudi dušam v vicah. Tisto molitev, ki se mora še vrh tega opraviti v papežev namen, pa nekateri tako-le opravljajo: V čast peterim ranam Jezusovim molijo pet očenašev in sicer vsak očenaš s posebnim namenom. Najprej premišljujejo sveti rani leve in desne noge. Premišljevaje rano leve noge, se spominjajo, kako je hodil Jezus po svoji deželi od kraja do kraja ter oznanoval nebeške resnice; želel je in še želi, da bi vsa ljudstva sprejela njegovo sveto vero. Toda oh, koliko ljudstev tava še v malikovavstvu, v temi nevere in greha! Da bi se spreobrnila, odmolijo prvi očenaš. — Pri rani desne noge se spominjajo pobožne duše katoliških misijonarjev, ki v daljnih krajih z največimi težavami spreobračajo nevernike. Sv. pismo pravi: »Kako lepe so noge tistih, ki oznanjujejo mir!« Goreč kristijan dobro vé, da misijonarji niso dolžni tako daleč iti in toliko trpeti; on vé, da smo mi katoliški kristijanje prav za prav vsi enako dolžni skrbeti za razširjanje sv. vere, in če misijonarji gredó v take nevarnosti, delajo to le namestu nas vseh. Zato jim je pa dober kristijan tudi hvaležen ter moli zanje drugi očenaš. — V roki drži pastir svojo palico. Podučnemu kristijanu je znano, da imajo katoliški narodi dvojne pastirje: svetne, cesarje, kralje, ministre, državne poslance in dr., ki imajo skrbeti v prvi vrsti za srečo narodov na tem svetu, — in dušne pastirje, škofo, mašnike, ki imajo skrbeti najprej za večno srečo narodov. Leva roka so nam svetni pastirji, desna dušni. Leva roka lahko dosti pomaga desni. Tako bi svetni pastirji lahko mnogo pomagali škofom pri vladanju sv. Cerkve. Toda leva roka Jezusova ima velike rano: zakaj mnogi vladarji in zastopniki krščanskih narodov so nasprotni sv. Cerkvi, so brezverni ter stiskajo sv. Cerkev kolikor morejo. Tretji očenaš velja svetnim pastirjem, dobrim, da ostanejo dobri, brezbožnim, da bi Bog ganil njih srca. — Pri rani desne roke se spominja tak pobožen kristijan, kako so bile roke Jezusove zvezane; tako je desna sedaj skoraj povsod zvezana: katoliškim škofom je oblast silno omejena, da ne morejo storiti za sveto Cerkev toliko, kolikor bi radi. Zato se četrti očenaš odmoli za katoliške škofo. — Pri premišljevanju srčne rane Jezusove se spominja goreči kristijan, da je srce sv. Cerkve — rimski papež, sveti oče. In tudi tukaj je sedaj huda rana. Zato peti očenaš pobožno in vneto odmoli za prostost sv. očeta. Četudi ima vsak očenaš neki poseben namen, se vendar vsi nameni najlepše strinjajo z namenom papeževim. — Na ta

način opravlja je zahvalo po sv. obhajilu pobožni vernik najprej misli ná-se, potem pa precej na mater sv. Cerkev. Taka zahvala je gotovo lepa, koristna in vrh tega močno — potrebna v naših časih.

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Spravno sv. obhajilo.

Na sv. Janeza dan, 27. grudna l. 1673., se je Jezus prikazal zveličani Marjeti Alakok in ji razkril svoje presv. Srce. Jezus je bil videti žalosten in potrč. Srce mu je bilo prebodeno in s trnjem ovito, in križ je bil vanj zasajen; oko mu je bilo otožno in usta so govorila bridko tožbo: »Glej to Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi in se popolnoma upehalo zanje, zato pa prejema od ljudij samo grenko nehvaležnost.«

Žalostna tožba užaljenega Srca! Dobri Zveličar prosi ljudi usmiljenja in sočutja, kakor takrat, ko je stal pred Judi kot Mesija, zvezan, raztepen, ves krvav, in je v bolečinah utripala vsaka žilica njegovega presv. Telesa in se je od bolesti krčilo vsako vlakence njegovega presv. Srca.

Kaj neki žali presv. Srce, da tako bridko toži na našo nehvaležnost? In s čim mu moremo dati zadoščenje za žalitev, ki jo trpi? Za častivce presvetega Srca je to dvoje imenitnih vprašanj. Odgovorimo najprej k drugemu vprašanju.

Ko je Gospod zveličani Marjeti Alakok razodel željo, da se določi v cerkvi poseben praznik v čast njegovemu Srcu, ji je zlasti priporočal, naj ljudje ta dan pobožno prejemajo sv. obhajilo v zadoščenje za krivice, ki jih trpi v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Mej vsemi pobožnimi vajami na čast presv. Srcu je torej vredno sv. obhajilo Jezusu najbolj všeč. To mu je v največo tolažbo. Srčno željo Jezusovo z gorečnostjo izpolnjujejo premnoge pobožne duše in mu darujejo sveto obhajilo v zadoščenje in spravo za grehe, s katerimi ga ljudje žalijo v presv. zakramentu. Pred leti pa se je v ta namen v samostanu, kjer je živela zvel. Marjeta, zasnovala celo posebna družba; imenuje se družba spravnega svetega obhajila. Potrdil jo je papež Pij IX. dne 9. avgusta l. 1861.; in v nekem pismu z leta 1864. je izrazil željo, da bi se pobožna družba razširila po vsem svetu. Sedanji sv. oče, Leon XIII., so jo znova toplo priporočili l. 1880. — V tej družbi se zbirajo samo udje bratovščine presv. Srca Jezusovega; kdor torej ni vpisan v bratovščino presv. Srca, ne more stopiti v družbo spravnega sv. obhajila.

Glavna naloga tej družbi je: dajati Jezusu zadoščenje z vrednim svetim obhajilom. V ta namen se združi 7 ali 30 udov bratovščine presv. Srca in vsak si izbere en dan, v kateri hoče darovati sv. obhajilo v spravo in zadoščenje. Če je združenih 7 udov, gre vsak enkrat na teden v ta namen k sv. obhajilu; če jih je 30, pride vsak enkrat na mesec na vrsto. Kdor ne more določeni dan prejeti sv. obhajila, ga lahko prejme katerikoli drugi dan v

tednu ali mesecu. Osebe, ki nimajo prilike mej tednom hoditi k sv. obhajilu, se dajo vpisati za določeno nedeljo v mesecu. — Take družbe se lahko ustanové povsod, kjer bivajo udje bratovščine presv. Srca. Treba ni nič družega, kakor da se 7 ali 30 oseb mej seboj domeni in se vsak zaveže en dan za sv. obhajilo. Duhovnik, ki ima pravico vsprejemati v bratovščino presv. Srca, zapiše imena teh oseb v posebno knjigo. Če kdo umrje ali izstopi iz družbe, poišče se drugi. Vsak dobi popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo v zadoščenje presv. Srcu.

Daj Bog, da bi se našlo mnogo pobožnih častivcev, ki bili voljni dajati užaljenemu Srcu Jezusovemu zadoščenje z vrednim sv. obhajilom; zakaj onih, ki žalijo to presv. Srce, je toliko, da jim ni čisla, in pregrehe, ki so nekdam pribile našega Odrešenika na križ, trgajo tudi sedaj njegovo žalostno Srce. Katere so te pregrehe? In kako za nje zadoščujemo pri sv. obhajilu?

Prva grozna pregreha, ki je bila povod smrti našega Odrešenika, je bila *nevera* pri veliki večini judovskega ljudstva. Videli so Jezusa, Sina Marijinega, a niso hoteli verovati v Sina božjega. In vendar je Jezus storil vse, kar je v njih srcu moglo pripravljati pot sveti veri. Kar so preroki oznanjali o prihodnjem Mesiju, vse se je pred njih očmi tako lepo vjemalo v Jezusu iz Nazareta. Jezus je delal pred njimi očite čudeže, katerih nihče ni mogel tajiti; ljudstvo strmi in govori: takih reči nihče ne more delati, če ni Bog ž njim. Jezus jim prigovarja, naj preiskujejo čudeže. »Če nočete meni verjeti, verjemite vsaj mojim delom.« Pa trdovratni Judje tudi čudežem niso hoteli verjeti. Tirali so ga pred Pilata kot hudodelca. »Kaj pa je storil hudega?« jih vpraša Pilat. In zaslepljeno ljudstvo divje kriči: »Boga je preklinjal, ker je delal samega sebe božjega Sina. Proč ž njim, križaj ga!«

Nevera torej je pribila Jezusa na križ. Prvi veliki petek je vže davno minil, ni pa minila nevera, ki je umorila Jezusa prvi veliki petek. Milijoni ljudij ne verujejo, da je Jezus pričujoč v presv. zakramentu. Jezus je to resnico tako odločno in jasno učil, da je bolj ni mogel. Ali niso jasne in vsakemu umevne besede: »Moje meso je res jed.« »Vzemite in jejte, to je moje telo.« — In vendar ljudje nočejo verjeti. Ker človek s svojo pametjo ne more umeti čudežev božje vsemogočnosti in ljubezni, zato se upira v svoji prevzetnosti resnici in taji pričujočnost Jezusovo v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ne pogani, ne Judje, ampak kristijani zavijajo besede Jezusa Kristusa in imenujejo daritev sv. maše malikovavstvo. Kako mora ta nevera boleti Jezusa v Srce! »Proč ž njim!« so vpili nekdam Judje, — »proč ž njim!« vpijejo sedaj krivoverci. Ali naj se potem čudimo, da se je Jezus zveličani Marjeti prikazal ves žalosten, in ji razkril Srce, ki je bilo s trnjem ovito? Obča nevera, ki se širi v krščanstvu, je bodeče trnje, ki se globoko zabada v presveto Srce Jezusovo.

S čim naj popravimo to krivico? Kaj naj damo Jezusu v zadoščenje? Najlepše zadoščujemo za občo nevero s pogostim, vrednim sv. obhajilom. Ko prejemamo sv. obhajilo, tedaj očitno in slovesno priznavamo svojo vero v najsvetejši zakrament. Živa vera nas nagiba, da večkrat prejemamo sv. obhajilo. Vera nam kaže Jezusa pričujočega v tabernaklju; vera nam pravi, da

Jezus iz srca želi k nam priti in bivati v našem srcu; vera nam veleva sveto hostijo moliti in spoštljivo in s svetim strahom pred njo poklekovati; vera nam polaga v usta besede: Gospod nisem vreden, da greš pod mojo streho. In Srce Jezusovo se veseli ob naši živi veri. Naša vera mu je najslajše zadoščenje za občo nevero. Dajmo Jezusu prav pogosto to tolažbo! Prejemajmo sv. obhajilo z živo vero in darujmo ga presv. Srcu v zadoščenje za krivico, ki mu jo delajo ljudje s svojo nevero. In če nam je prilično, zavežimo se z drugimi, ki bodo izmenoma z nami vsak dan prejemali sv. obhajilo. (Dalje sledi.)

Škapulir naše ljube Gospe s Karmelske gore.

Početek tega škapulirja in dve milostipolni obljudi Matere božje.

Najbolj znan in najbolj razširjen je rjavi škapulir naše ljube Gospe Karmelske. O početku tega škapulirja se nam to-le pripoveduje: V nedeljo, dne 16. julija l. 1251. se je prikazala Mati božja sv. Simonu Stoku, generalnemu predniku karmelitskega reda v zapadnih deželah. Preblažena Devica je pokazala svetniku škapulir, ki ga je držala v roki, in rekla: »Vzemi, ljubi sin, ta škapulir svojega reda; to bode znamenje milosti, katero sem izprosila Tebi in otrokom karmelske gore: Kdor umrje v tem oblačilu, se bode obvaroval večnega plamena. Znamenje je izveličanja, branik v nevarnostih in zagotovilo mirú in večne zaveze.« — Sv. Simeon je šel k papežu Honoriju III. in mu razodel prikazen. Papež mu je v posebnem pismu dovolil, da smé povsod mej verniki razširjati škapulir.

Eden in sedemdeset let pozneje kakor sv. Simonu se je Mati božja prikazala papežu Janezu XXII. in mu obljubila, da bode onim, ki nosijo karmelitski škapulir, pomagala v vicah, tolažila jih in jih kakor hitro mogoče, posebno pa prvo soboto po njih smrti, rešila iz vic. — Papež je to posebno milost razglasil v pismu z dne 3. marcija l. 1322.

Mnogi papeži, zlasti pa Benedikt XIV., so ti dve milostipolni obljudi oznanjali kot resnični in ji zagovarjali proti onim, ki so se drznili o njih dvomiti in ji zametavati. Spomina vredno je pismo papeža Pavla V. z dne 20. jan. 1613., v katerem dovoljuje karmeličanom, da smejo javno govoriti o rečenih obljubah Matere božje. Pismo pravi: očetom karmeličanom je dovoljeno pridigati, da krščansko ljudstvo lahko pobožno veruje v pomoč, katere bodo deležni bratje in udje bratovščine preblažene Device z gore karmelske: bratom in udom namreč, ki umró v božji ljubezni in so v življenju nosili škapulir, v svojem stanu čisto živeli, molili male dnevnice preblažene Device, ali če brati ne znajo, ob zapovedanih dnéh se postili in ob sredah in sobotah se zdržali mesnih jedi, — njim bode po njih smrti, zlasti v soboto, katero je cerkev posvetila preblaženi Devici, presveta Mati božja pomagala s svojo neprestano prošnjo, s svojimi pobožnimi molitvami, s svojimi zaslugami in s svojim posebnim varstvom.

Kaj nam je storiti, da se bodeta obljubi preblažene Device v nas izpolnili?

Onim vernikom, ki pobožno nosijo karmelitski škapulir, je preblažena Devica obljubila dvojno posebno milost, namreč, da se ne bodo pogubili in pa da bodo kmalu rešeni iz vic. A pogoji, pod katerimi nam Marija obeta to dvojno milost, niso isti pri prvi in drugi milosti. Oglejmo si jih malo bolj natanko.

Kaj moramo storiti, da smemo upati prve milosti? Da nas bode Mati božja obvarovala nesrečne smrti in večnega pogubljenja, moramo biti vpisani v karmelsko bratovščino, škapulir vedno nositi, prizadevati se, da pobožno, krščansko živimo in ob smrti moramo škapulir na sebi imeti. — Res, da vže skrb za lepo, krščansko življenje varuje človeka pekla; toda stanovitnost do konca je posebna milost, katere si ne moremo prislužiti z dobrimi deli; Marija pa je obljubila, da bode to milost izprosila onim, ki nosijo karmelitski škapulir. Seveda tudi sami lahko molimo in celo moramo moliti in Boga prositi srečne smrti; a kaj je naša molitev, če jo primerjamo z molitvijo Marijino?

Samo ob sebi je umevno, da ne more upati pomoči od Marije, kdor bi, drzno se zanašajoč na škapulir, živel v grehah in se morda celo na smrtni postelji branil prejeti sv. zakramente. Kdor trdovratno zameta milost božjo, si sam podira sveto obljubo nebeške Matere, in njega tudi sto škapulirjev ne bo rešilo pogubljenja. Kogar pa je skrb svojega izveličanja, ta ne bode zastonj klical na pomoč naše ljube Gospé Karmelske; to se je vže pogosto očito pokazalo. Mnogi, ki so nosili škapulir, so se na smrtni postelji spokorili; zgodilo pa se je tudi vže, da je predrznim grešnikom ob smrtni uri škapulir nenadoma prešel.

Po kako čudovitih potih časih Marija za zadnjo uro privéde svojim varovancem duhovnika, nam kaže ta-le zgodba.*)

Pred nekaj leti je potoval misijonski škof Polding po samotni pokrajini v Avstraliji. Mej potjo je zbolel; stara vdova ga je vzela pod streho in mu skrbno stregla. Ko je misijonar ozdravel, je obljubil svoji dobrotnici: ko bi ga potrebovala ob smrtni uri, bode prišel k nji, naj bi bil kjerkoli.

Minulo je po tem dogodku mnogo časa. Kar neko jesensko noč tuj človek prinese misijonarju pismo. Vdova je umirala in želela, da bi jo misijonar prišel previdet. Vneti škof se neutegoma napoti proti onemu kraju; hodil je več dnij. Utrujen je slednjič dospel do hiše; hiša je bila prazna. Iz gozda za hišo so odmevali krepki udarci sekire. Tja gre misijonar. V gozdu najde delavca Irlandca, ki je sekal les. Ta pové škofu, da se je dobra, stara žena dala nesti drugam, ker ji je bilo predolgo čakati, in se je bala, da ne bi umrla brez zakramentov; na katero stran je šla, tega ni vedel. — Škof sede na deblo, ki je tam ležalo podrto in pravi drvarju: »Pa naj bode; zastonj gotovo nisem prišel; prijatelj, pa ti poklekni, da te izpovem.« Drvar se je začel izgovarjati, češ, da ni pripravljen in vže več let ni bil pri izpovedi. Pa vsi izgovori niso nič pomagali. Goreči misijonar mu je toliko časa prigovarjal, da se je Irlandec vdal in se odkrito in skesano izpovedal; obljubil je tudi, da pojde prihodnjo nedeljo k sv. obhajilu. — Škof se poslovi in gre.

*) Glej: Stimmen v. Berge Karmel, XVI. Jahrgang, 8. Heft 1897.

A ni bil še iz gozda, ko zasliši nenavaden šum in hrušč in stok. Hitel je nazaj in našel ubogega drvarja strtega pod velikim deblom.

Kaj je neki nagnilo božje usmiljenje, da je zapuščenemu drvarju prav pred smrtjo poslalo mašnika iz take dalje? Dobri Irlandec je nosil škapulir, in Mati božja, izpolnjujoč svojo obljubo, mu je izprosila srečno zadnjo uro.

Povzemimo na kratko, kar smo rekli o prvi obljubi Marijini: Mati božja nam obeta, da nas bode obvarovala večnega pogubljenja v peklu, če smo v škapulirski bratovščini in se prizadevamo, da krščansko živimo; posebne molitve niso ukazane; skrbimo pa, da bodemo imeli škapulir vedno na sebi, zlasti kadar bodemo umirali.

Recimo sedaj nekaj besedij še o drugi obljubi naše ljube Gospé, o hitrem rešenju iz vic. Da smemo upati te velike milosti, moramo — tako smo brali v pismu papeža Pavla V. — v svojem stanu čisto živeti, in če znamo brati, moramo vsak dan moliti kratke dnevnicke preblazene Device. Duhovnikom velja namestu tega navaden brevir, in redovnicam, ki vže po svojih pravilih molijo dnevnicke Matere božje, jih v ta namen ni treba posebe moliti.

Oni pa, ki ne znajo brati, se morajo kakor drugi kristijani, postiti vse zapovedane postne dni in vrhu tega ob sredah in sobotah zdržati se mesnih jedi, razun, če je ta dan božič.

Vsakdanja molitev in zdrževanje mesnih jedi ob sredah in sobotah se more, kjer je res potreba, premeniti v druga pobožna dela. Duhovniki, ki so pooblašteni, vernike vsprejemati v bratovščino in jim nadevati škapulir, imajo navadno tudi to pravico, da smejo poleg resnične potrebe nalagati druga dobra dela namestu Marijinih dnevnic ali posta. Razumeva pa se, da se taka izprememba ne more zgoditi brez tehtovitega razloga, zlasti če ima izprememba za zmiraj veljati; drugače bi se zdelo, da Marijino obljubo prelahko in preveč svojevoljno tolmačimo. V zmoti je, kdor misli, da sedem »Očenašev« in sedem »Češčenih Marij« sploh zadoščuje namestu vseh drugih dobrih del. Seveda to malo molitve velja, kadar pooblašteni duhovnik po okoliših presodi, da nam ni lahko mogoče več storiti in nam zato dá moliti samo sedem »Očenašev« in sedem »Češčenih Marij«; a napačno pa je misliti, kakor da vsi vprek kar sami od sebe lahko molimo nekaj »Očenašev« namestu dnevnic, ali da za vsakega kar tako zadoščuje sedem »Očenašev« namestu posta.

Razložil sem vam ob kratkem, kaj pomeni dvojna Marijina obljuba, in pokazal dolžnosti, ki jih prevzamemo s škapulirjem. Bodi nas skrb, da bodemo kdaj deležni velikih milosti, ki nam jih obeta karmelska Mati božja. In če nam ni moči doseči obojne milosti, potrudimo se, da se izpolni v nas vsaj prva obljuba, da srečno umremo in uidemo peklu. Papeži in kardinali, cesarji in kralji so nosili karmelski škapulir; v tem Marijinem oblačilu so hoteli umreti in pokopani biti. O papežu Klementu VIII. pripovedujejo: Ko je bil izvoljen za papeža in mu je strežnik slekel kardinalski plašč, pokazal se je pod plaščem škapulir karmelske Matere božje. Strežnik ga mu je hotel sneti, češ, papeževa obleka ima večjo moč kakor katerakoli druga. Pobožni papež pa je rekel: Pusti mi Marijo, drugače utegne Marija mene zapustiti. Škapulir sta nosila angleški kralj sv. Eduvard in sv. Ludovik, kralj francoski. Sveta

Angela, češka kraljična, je vže kot otrok oblekla škapulir in s pomočjo Matere božje dosegla ono popolnost, da so jo po smrti proglasili za svetnico. Tudi mi se nikar ne sramujmo skromnega Marijinega krilca, s katerim so združene tolike milosti. Če vže imamo škapulir, nosimo ga vedno; če ga še nimamo, pojdemo k duhovniku, ki ima oblast vsprejemati vernike v škapulirsko bratovščino naše ljube Gospe s karmelske gore in prosimo ga, da tudi nas zapiše med Marijine otroke in nam dá njeno ponižno oblačilce, majhni škapulir.*)

Poročilo o bratovščinah.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani razpošilja te dni cerkveno oblačilo, napravljeno z dobrotnimi darovi, katere udje te bratovščine po pravilih dajo. Iz poročila, katero bode priobčeno v prihodnji številki »Venca«, bodo vsi darovavci lahko izprevideli, kako ogromno število cerkvenih oblačil se je izdelalo po jako marljivih rokah; vse to se bode razdelilo po cerkvah, v katerih Jezus prebiva, da se bo služba božja, dasi ne v bogati, pa vsaj dostojni obleki opravljala. Najtoplejše zahvalo pa izreka vodstvo vže danes vsem prečastitim duhovnikom, ki se za razširjanje bratovščine in s pobiranjem darov mnogo trudijo, pa tudi vsem udom bratovščine, ki svoje darove tako radi in z veseljem Jezusu v čast prinašajo. — V plačilo naj dobrotljivo Srce Jezusovo nad vse razlije milostno vse darove, katerih si vsakdo po svojih dušnih in telesnih potrebah najbolj želi!

Marijina družba v Škofji Loki. Ker pri sv. Joštu nad Kranjem v nedeljo, 22. avgusta, praznujejo cerkveni god, bode Marijina družba imela svoj shod pri sv. Joštu angeljsko nedeljo, dne 29. avgusta.

Iz Sv. Križa pri Litiji. V 5. dan avgusta je bilo tu prvo sv. obhajilo. Mej pritrkavanjem zvonov je šlo 50 prvoobhajancev v cerkev; pri krstnem kamnu so odmolili krstno obljubo, potem pa mej sv. mašo prejeli Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. To seveda ni nič novega, saj drugod tudi gredó otroci k prvemu sv. obhajilu. Nekaj posebnega pa je, da so se dali vsi prvoobhajanci razun enega vpisati v bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Gospod katehet jim je pri nauku za prvo sv. obhajilo večkrat priporočal to bratovščino in jim govoril, da bodo Jezusu napravili največe veselje, če ga bodo potem vsak mesec eno uro molili. Otroci so v dan prvega sv. obhajila z dovoljenjem svojih starišev z veseljem stopili v krog častivcev Jezusa v sv. hostiji. Popoldne ob 2. so skupno molili rožni venec, litanije in se posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Tako se najlaže mlada srca pridobé za Jezusa.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec september 1897.

Duhovne vaje mašnikov.

Meseca septembra se začne jesen. Poljedelec, vesel sadu, katerega mu je obrodila zemlja, spravlja pridelke z njiv in goric v žitnice in kleti. Vsi

*) Duhovnikom, ki želé te pravice, obrniti se je do p. provincijala karmelitskega reda v Linz-u. Prošnja se naredi prav na kratko: Reverendissime Pater! N. N. sacerdos petit humiliter facultatem benedicendi et imponendi scapulare B. V. M. de Monte Carmelo. — Naslov: P. T. Provinzial des Karmelitenordens in Linz (Oberösterreich).

prostori so vže prazni, zdaj je treba vse zopet napolniti za zimo, ko nič ne raste in tudi za pomlad, ko nič ne zori. Kar v jeseni pospravimo, celo leto zajemljemo. Bog daj torej dobro letino pridnim ratarjem, da jim jela ne zmanjka do prihodnje jeseni!

Tudi za nas duhovnike je september jesen, ko polnimo praznoto duha in srca z zrnjem večnih resnic. Po trudapolnih mesecih je pritisnila julija meseca huda vročina, ki nas je še bolj ubila ko delo. Po sili smo nekoliko popustili opravila, da bi se utrujeni duh odpočil. Človek ne more delati v eno mer brez počitka. Kdor pa hoče preveč delati, ne bo delal dolgo. Bolje je torej, da se utrujeni človek odpočije, ker po počitku gre delo bolj veselo od rok. Zdaj vže čutimo prijeten hlad in moči so se vrnile. Pripravljamo se vsak na svoje delo, vračamo se k starim in novim načrtom. Jesen je prišla. Pogledjmo torej tudi mi, ali so prostori duha in srca dobro založeni, kajti iz naših duhovnih zakladov zajemljejo tudi drugi ljudje in zajemljejo celo leto. Zgodi se namreč duhovniku kakor drugim ljudem: pri velikem delu in pri raznovrstnih opravilih smo premalo zbrani. Polagoma se izgubljajo pobožne misli in duhovno veselje se ohladi.

Še slabši čas so počitnice in vročina. Tedaj namreč kaj rado peša duhovno življenje in goreče navdušenje pojema; prazni se duh in srce. Predno moremo zopet na delo, je res živa potreba, da nahranimo duha s sv. mislimi in napolnimo srce s sv. željami. Čas, namenjen za to sv. opravilo, je september, jesen pobožnih mašnikov. Imenujemo pa to sveto opravilo *duhovne vaje*, ki so bistveno isto, kar sv. misijoni za ljudstvo. Duhovniki zapusté župnijo in se umaknejo od vseh opravil v kako tiho hišo, kjer pobožno premišlujejo večne resnice, zlasti še dolžnosti svojega poklica. Vestno si izprašajo vest, kako so do zdaj živeli in vršili sv. službo. Skesani in potrti se izpovedujejo pogreškov celega leta. Božja milost objame njih srca, vname se jim sv. navdušenje za Jezusa Kristusa in za zveličanje duš. Tedaj napravljajo dobre sklepe za prihodnje leto ter prenovljeni in okrepečani se vračajo dobri pastirji k svojim čredam. Njih srca so kakor polne žitnice egiptovskega Jožefa, iz katerih delijo lačnim duhovnega kruha. Njih duše so kakor goreče svetilke modrih devic, ki goré na čast nebeškemu ženinu Jezusu Kristusu v sv. Rešnjem Telesu, ki pa tudi svetijo ljudem v temi in ogrevajo mrzla srca posvetnih ljudi. O blaženi čas duhovnih vaj, ko se srca mašnikov posvečujejo in prenavljajo! Sv. oče Leo XIII. je vže večkrat priporočal škofom, naj v vsaki škofiji vpeljejo duhovne vaje za mašnike. Sv. oče more biti vesel; kajti skoraj vsi škofje so to storili in po celem katoliškem svetu se mašniki vadijo v duhovnem premišljevanju in življenju zlasti zdaj v jeseni. Tako tudi pri nas.

Toda sv. oče hoče še več. On dobro vé, da so duhovne vaje mašnikov velikega pomena ne samo za mašnike ampak za vse ljudstvo, katero mašniki učé in posvečujejo. Zato hoče, naj duhovniki dobro opravijo duhovne vaje. V ta namen je priporočil udom molitvenega apostolata, naj meseca septembra molijo za mašnike, da jim izprosijo od presladkega Srca Jezusovega dobre duhovne vaje. Veče milosti ne moremo prositi mašnikom.

Dragi udje! Vi ljubite mašnike Gospodove in ste jim hvaležni za duhovne milosti. Pokažite sedaj to svojo ljubezen in hvaležnost do vaših

mašnikov. Molite prav goreče in trkajte na vratica tabernaklja, kjer živi in se daruje za nas presveto Srce Zveličarjevo. Kolikokrat klečé mašniki pred tabernakljem in molijo za vaše zveličanje, povrnite jim ljubezen in molite za-nje, da jih pri duhovnih vajah prešine duh Kristusov, strah božji, sveto veselje, gorečnost za čast božjo in zveličanje duš.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za mladeniče, ki so se odločili v bogoslovnico. 2. Za namnoženje duhovnikov v tržaški škofiji. 3. Za izvolitev novega goriškega nadškofa po želji Srca Marijinega. 4. Za čč. šolske sestre v Trstu. 5. Za pobožno češčenje angeljev varihov. 6. Za slovenske delavce v Trstu in Pulju. 7. Za ustanovitev mladeniškega društva v Gorici. 8. Za sirotišča, ki trpijo pomanjkanje. 9. Hudega vremena, reši nas, o Gospod! 10. Za slovenske redovnike. 11. Za duhovnike, ki se borijo s socialisti. 12. Za dar lepe besede v čast Marije Device. 13. Za dar čistosti in veselja v službi Gospodovi. 14. Da naj vsak radovoljno objame in nosi svoj križ. 15. Za iskrene tretjerednike.	16. Za usmiljene žene, ki obiskujejo uboge bolnike. 17. Da bi se sv. rane Jezusove vtisnile v naša srca. 18. Za ravnatelje dijaških zavodov. 19. Za dar solz pri premissljevanju trpljenja Kristusovega. 20. Da bi solze Marije Device ganile grešnike, ki po nevrednem prejemo sv. Rešnje Telo. 21. Za verne, ki radi poslušajo božjo besedo. 22. Za posvetnjake, ki zaničujejo duhovnike. 23. Za trdovratne pohujšljivce. 24. Za večje zaupanje v Devico Marijo. 25. Za društvo krščanskih železničarjev. 26. Za osebe, ki hodijo vsak teden k sv. izpovedi. 27. Za pravoslavne duhovnike, ki so katoliškim prijazni. 28. Za papeža in za cesarja. 29. Za večji pogum v vojski s hudičem. 30. Za vse žive in mrtve ude apostolstva sv. molitve.

M o l í m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, zlasti pa za dobre duhovne vaje mašnikov in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

Pojasnilo o sv. odpustkih.

Dné 7. julija l. 1896. so sv. oče Leon XIII. dovolili udom tretjega reda za pet let pravico, da se morejo udeleževati vseh odpustkov in duhovnih dobrot prvega in drugega reda sv. Frančiška.*) Poleg drugih odpustkov

*) Glej Directorium Tertii Ordinis Saecularis S. P. Francisci. Ad Claras Aquas. 1897. p. 147.

morejo sedaj tretjeredniki dobivati tudi odpustke »štacije sv. Rešnjega Telesa«, kakor jih imenujejo. List »Cvetje z vertov sv. Frančiška« je poročal o teh odpustkih v lanskem tečaju (XV) na str. 190.: »Nadalje morejo torej zopet zadobivati tretjeredniki tako imenovane »štacije pred sv. Rešnjim Telesom.«

Pred kratkim nas je neki gospod v pismu prosil, da bi na kratko v »Vencu« pojasnili, kaj so ti odpustki. Njega in tudi druge — tako nam piše — moti, kar je brati v XVI. tečaju »Cvetja« na 31. strani: »Kolikerkrat molijo (tretjeredniki) v stanu posvečujoče milosti božje šest očenašev, češčena-marij in »čast bodi« v namen sv. očeta papeža, dobé popolne in nepopolne odpustke vseh cerkev in sv. krajev v Rimu, Jeruzalemu, Porcijunkuli in pri sv. Jakopu v Kompostelji, in sicer kjerkoli si bodi opravijo to molitev brez vseh drugih dolžnostij.« — Zdi se — tako pravi gospod, ki nam je pisal — kakor da so ti odpustki in štacije pred sv. Rešnjim Telesom eni in isti odpustki; zakaj tudi za odpustke štacije pred sv. Rešnjim Telesom je treba moliti šest očenašev itd.; vendar pa ni jasno, zakaj »Cvetje« pravi, da se morejo ti očenaši moliti »k j e r k o l i s i b o d i«; odpustki štacije pred sv. Rešnjim Telesom se namreč morejo dobiti samo v taki cerkvi, v kateri je shranjeno sveto Rešnje Telo.

K temu dvomu odgovarjamo: Odpustki štacije pred sv. Rešnjim Telesom in odpustki sv. krajev, o katerih govori »Cvetje«, so res eni in isti odpustki.*) Dobiti se morejo v vsaki cerkvi, v kateri je shranjeno sv. Rešnje Telo, drugje pa ne. Tretjeredniki torej, ki molijo v katerikoli cerkvi pred svetim Rešnjim Telesom šest »Očenašev« in »Češčenih Marij« in »čast bodi« po namenu sv. očeta, dobé vselej tiste odpustke, kakor oni, ki romajo v omenjene svete kraje. Koliko je teh odpustkov, se ne dá natanko določiti. Pripominjamo pa, da jih ni toliko, kakor navadno ljudje mislijo.**)

Cerkven koledar za mesec september 1897.

Mesec september je posvečen žalostni Materi božji.

Odpustki meseca septembra. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sveto obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

2. dan. Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa: popoln odpustek, če molijo v bratovski ali farni cerkvi.

*) Glej Directorium etc. p. 161.

**) Glej Beringer: Die Ablässe. 10. Aufl. pp. 260, 377, 385 sqq.

3. dan. *Petek I. v mesecu. Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega:* popoln odpustek.

4. dan. *Sobota. Sv. Roza Viterbska*, devica tretjega reda. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah svetega Frančiška, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah.

5. dan. *Nedelja I. v mesecu. Udom bratovščine sv. rožnega venca:* trojen popoln odpustek: 1. če prejmo sv. obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. očeta; 2. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

8. dan. *Sreda. Rojstvo Marije Device.* Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca; d) udom bratovščine svetega rožnega venca v bratovski cerkvi; e) udom družbe živega rožnega venca; f) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b.; g) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom Marijine družbe; k) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

12. dan. *Nedelja Ime Marijino.* V Avstriji dobé popoln odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh prejmo zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in so pri maši in molijo v namen sv. očeta.

17. dan. *Petek. Rane sv. Frančiška. Tretjerednikom* vesoljna odveza. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška.

24. dan. *Petek. Sv. Pacifik.* V redovnih cerkvah sv. Frančiška vsem vernikom popoln odpustek; tretjerednikom tudi v farnih cerkvah.

29. dan. *Sreda. Sv. Mihael.* Popoln odpustek: a) udom bratovščine svetega Mihaela; b) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem; c) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

Mesečne pobožnosti. 1. Tretjo nedeljo v septembru je praznik žalostne Matere božje. Kdor z molitvijo ali drugimi dobrimi deli celi ta mesec posvečuje žalostni M. b., dobi vsak dan 300 dni odpustka in enkrat popoln odpustek, če gre k izpovedi in k sv. obhajilu. 2. *Devetdnevnica* pred praznikom rojstva Marije Device se začneja v ponedeljek, 30. avgusta. 3. *Devetdnevnica* v čast sv. Mihaelu se začneja v ponedeljek, 20. septembra. 4. *Devetdnevnica* v čast kraljici sv. rožnega venca se začneja v petek, 24. septembra. — Kdor opravlja katero izmed naštetih devetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Molitve za devetdnevnice si lahko vsak sam izbere po svoji volji.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V frančiškanski cerkvi bodo udje tretjega reda imeli mesečni shod v petek, 17. septembra.

V uršulinski cerkvi bode mesečna pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa v četrtek, 2. septembra. Ta pot bode nemška pridiga.

Zahvala presvetemu Srcu Jezusovemu.

Občinske volitve so bile. Mej volitvijo sem obljubil presv. Srcu Jezusovemu, ako bodo dobro izpadle, da zahvalo objavim v »Vencu«. Ker so se volitve dobro izvršile, se tu zahvaljujem presv. Srcu. Zatekajmo se v vseh dušnih in telesnih potrebah k njemu!

I. P.